IV.

VALAKI HIÁNYZIK

Valaki hiányzik

Izzó vércseppek
jajszavában
jöttem a világra
lent a föld alatt.
Sivár pince nedves homályában
feltörő vészhangom
sikolyból fakadt.

Láng-marta üszkök éhkorából
léptem elő, bízva,
hogy az üvöltő
semmiből felnövök,
s anyám alélt testére
tapasztottam kiserkent,
nyálas ösztönöm.

Mohón szívtam ki húsából
az erőt, s ahogy nőttem, ő úgy fogyott,
míg egy gyászos napon
búcsú nélkül
csendben távozott.

Nem hagytál emléket
élni szívemben,
bár biztos volt közös,
arcod még csak hamis
képről sem ismerem,
de zárt szobámban óvni léptemet
mint féltő árnyék a szomjas föld felett,
éjjelente mindig megjelensz.

Hangod fátyolos,
akár a síri szél, homályban bolyongó,
magányos fáklyafény.

Te vagy

Te vagy, ki álmaim
fakó világába
ezernyi pompás
színt rakott,
Te vagy
a tűzbeborult rózsák illata,
Te vagy a májusi
virulás
és a fénylő cél
az éji holdúton,
a teljesség és minden,
mi ott fenn ragyog,
csak általad kaphatott fényeket.

Miért siratjuk

Miért siratjuk a múltat,
az őszi órák csendes
magányába
könnyezve hosszú perceken?

Mert harang szól
a roskadozó tornyokon,
s hangjuk távozó szárnyain

elsuhan az ifjúkor.
Marad pár letört agancs
heverve az őszben
szerteszét,
s ritkuló hajunkkal cicázva
az ütemes szél
emlékeket mesél.

A múlt homályos
színpadáról táncolnak felénk
a vidám akkordok;
– életünk tarka díszei ők:
felindult szerelmek,
bevégzett kalandok.

S ez emlékekkel ölelkezve
avarágyról álmodunk.

Koromlepel a városon

Tömött kocsisor, ha pöfögve vár
a piros lámpa megállj szavánál,
agyunk egy percig
elmerenghet
ívelő létünk
görgő csodáin,
a század múló szakaszán.

Büszke halandó, ha suhanni lát
egy fényes karcsú
fémmadarat,
a levert, kemény utakon

heverni véli a természet
zárt titkait dicső lábai alatt
egy tikkadt nyári délután,
ha a motor halkan
felé duruzsol.
Karcsú kémény,
ha kinyúló téglateste
formál embernek futó tárgyakat,
a meggyorsult idő
őrlő kohóiban
izzadva hosszú napokon –
könnyíti éltünk fáradt terheit.

De forgó négyütem köhögve
felnevet az utcák
jajgató kövein,
s a magát győztesnek vélő
felé üszkös bűzt lehel,
s kormot kerget
a gyártorony
a város eltűnt peremén.

Mert a távolság fogalmát
kedved szerintre gyúrtad,
ellesve holmi titkokat,
ne hidd gőgös mámorodban,
hogy gyenge tested
halhatatlan
földi léted idején.